

پانیوم — شماره یک

باب یازدهم

Jeff Pippenger

2025-02-25

مدتی است که توجه خود را بر تاریخ پنهان دانیال ۱۱:۴۰ متمرکز کرده‌ایم، و در هفته‌های اخیر، خداوند نظر ما را به آیه ۲۷ معطوف ساخته است:

اور ان دونوں بادشاہوں کے دل بدی کرنے پر لگے ہوں گے، اور وہ ایک ہی میز پر جھوٹ بولیں گے؛ لیکن یہ کامیاب نہ ہوگا، کیونکہ انجام ابھی مقررہ وقت پر ہی ہوگا۔ دانی ایل 11:27۔

در آغاز، دربارهٔ جزئیات—این‌که چه زمانی، کجا، و چه کسانی بر آن سفره نشسته بودند و به یکدیگر دروغ می‌گفتند—اطمینان نداشتیم؛ اما اکنون این پرسش‌ها در دست بررسی است. در طی چند سبت گذشته، هنگامی که بر روی این سطور کار می‌کردم، برخی لغزش‌ها از من سر زد. با این حال، از رهگذر آنچه آن را هدایت عنایت‌مندانہ می‌دانم، اتحادهای مذکور در آیات ۱۳-۱۵، که به وسیلهٔ قیصریہ فیلیپی نمادین شده‌اند، آغاز به آشکار شدن کردند. هرچند برخی عناصر هنوز نیازمند تنقیح‌اند، بر این باورم که خداوند دست خویش را از روی این آیات برداشته است تا معنای آنها را مکشوف سازد.

یہ فہم گزشتہ سبت کے زوم اجلاس کے فوراً بعد واضح اور مستحکم ہو گیا۔ اس سے ایک ہفتہ پہلے، آیات ۱۰-۱۵ میں تواریخ کے پیچیدہ باہمی تعامل نے مجھے گہرے طور پر متاثر کیا تھا۔ میں نے اپنے خیالات کا خاکہ پیش کرتے ہوئے چند لوگوں کو ایک متنی پیغام لکھ کر بھیجا اور درخواست کی کہ جمعہ کی شام انہیں بیان کرنے کا موقع دیا جائے۔ میں ان آیات کے اندر موجود مسائل کو مرتب کرنے کی کوشش کر رہا تھا، اس یقین کے ساتھ کہ وہاں کوئی نہایت اہم بات موجود ہے۔ واقعی ہے، لیکن وہ وہ نہ تھی جو میں نے ابتدا میں پیش کی تھی۔ گزشتہ ڈیڑھ ہفتے کے دوران، جب میں اس عبارت سے نبرد آزما رہا اور بارہا لغزشیں کھاتا رہا، میں ایک مانوس عنایت الہی کو پہچانتا ہوں۔ خداوند ایک خاص اور نہایت اہم سچائی کی مہر کھول رہا تھا۔ جب انسانی عنصر پوری طرح ظاہر ہو جاتا ہے اور ایک طرف رکھ دیا جاتا ہے، تو وہ سچائی—جسے یہوداہ کے قبیلے کے شیر نے کھولا ہے—اس سے بھی زیادہ عمیق ثابت ہوتی ہے جتنا میں نے سمجھا تھا۔

آیات پنج تا نہ

پوتین، بہ عنوان پادشاہ جنوب، بازتاب بطلمیوس است؛ همان‌گونه کہ او در جنگ اوکراین پیروز خواهد شد و آیه ۱۱ را محقق می‌سازد. از نظر تاریخی، پیروزی بطلمیوس چہارم فیلوباتور در نبرد رافیا این آیه را محقق ساخت و از پیش، کامیابی قریب‌الوقوع پوتین را بہ تصویر کشید. آیات ۵ تا ۹ تاریخی را ترسیم می‌کنند کہ بہ‌گونه‌ای دقیق، پیشاپیش بہ حکومت ۱۲۶۰ سالہ پاپیت (۵۳۸-۱۷۹۸) اشارہ دارد. این جزئیات در گذشتہ بارہا بررسی شدہ‌اند؛ از این رو، در اینجا یک نشانہ نبوی را کہ در آیات ۵ تا ۹ تحقق یافته و در دورہ ۵۳۸ تا ۱۷۹۸ نیز بازتاب یافته است، برجستہ خواہم ساخت.

این دورہ با پیمانی میان پادشاہی بطلمیوسی جنوب و پادشاہی سلوکی شمال آغاز شد؛ پیمانی کہ هنگامی استوار گردید کہ پادشاہ جنوب دختر خود را بہ ہمسر پادشاہ شمال داد. این پیوند، دورہ‌ای ہفت سالہ را آغاز کرد کہ با آن پایان یافت کہ پادشاہ جنوب بہ شمال یورش برد، پادشاہ شمال را اسیر کردہ، بہ مصر برد، و آن پادشاہ اسیر بعدتر پس از سقوط از اسب جان سپرد.

یک معاهده جو ٹوٹ گیا تھا

تہاجم از یک پیمان شکستہ سرچشمہ گرفت. پس از آغاز دورہٴ ہفت سالہ، پادشاہ شمال ہمسر نخست خود را کنارِ نهاد تا با شاہدختِ جنوب ازدواج کند و پیمان را استوار سازد. سپس ہمسر جنوبی را طرد کرد و ملکہ اصلی خود را دوبارہ بہ جایگاہ پیشین بازگردانید. این امر ملکہٴ نخست را برانگیخت تا ملکہٴ جنوبی و ہمراہانش را بہ قتل رساند، و خاندانِ ملکہٴ جنوبی را در مصر بہ خشم آورد.

با بصیرتِ نبوی، ہفت سال را می توان بہ صورتِ دو دورہٴ سہ و نیم سالہ دید، چنان کہ در سہ و نیم سال پیش از صلیب و سہ و نیم سال پس از آن آشکار شدہ است؛ دو دورہ ای کہ با ہم آن ہفتہ ای را نمودار ساختند کہ مسیح در آن عہد را استوار گردانید. این سہ و نیم نیز در لعنتِ «ہفت زمان» کہ از BC 723 تا 1798 بر مملکتِ شمالی اسرائیل اجرا شد، شناختہ می شود. آن «ہفت زمان» بہ دو دورہٴ ہزار و دو بیست و شصت سالہ تقسیم می شود، کہ 538 نقطہٴ میانی آن است. این نمونہ های تقسیم شدن ہفت بہ دو دورہٴ سہ و نیم، تصادفی نیست؛ بلکہ ہدفمند است.

در تقسیم ہفتہ، مسیح عہد را استوار ساخت؛ صلیب، مرکز را نمایندگی می کند، و بدین وسیلہ نشان می دہد کہ مسیح بہ مدتِ سہ سال و نیم، شخصاً پیام را ارائه کرد، و پس از آن شاگردان او همان پیام را برای همان مدتِ ارائه نمودند. در «ہفت زمان» بر ضدِ پادشاہی شمالی، سال ۵۳۸ تاریخ را بہ دورہ ای تقسیم می کند کہ در آن بت پرستی قدس و لشکر را پایمال ساخت، و پس از آن پاپ گرایِ برای همان مدتِ قدس و لشکر را پایمال کرد. در نمادپردازیِ نبوی، «ہفت» با سہ سال و نیم نمایانہ می شود، و آن نیز بہ نوبہٴ خود با چہل و دو ماہ، سہ روز و نیم یا سہ سال و نیم، ہزار و دو بیست و شصت، بیست و پنج بیست، و زمان و اوقات و نصفِ زمان نمایانہ می شود. در سیاق، ہمہٴ این ارقام قابلِ جایگزینی با یکدیگرند.

معادہہ ای کہ میانِ پادشاہیِ بطلمیوسی، تحت فرمانرواییِ نوادگانِ بطلمیوس اول (یکی از سردارانِ اسکندر کبیر) کہ بر مصر تسلط داشتند، و امپراتوری سلوکی، تحت فرمانرواییِ نوادگانِ سلوکوس اول (دیگر سردارانِ اسکندر) کہ بر بخشِ بزرگی از خاورمیانہ، از جملہ سوریه، تسلط داشتند، منعقد شد، در سال ۲۵۳ پیش از میلاد بہ جنگ دوم سوریه پایان داد. آن جنگ ہفت سال پیش از آن، در سال ۲۶۰ پیش از میلاد، آغاز شدہ بود. ہفت سال پس از آنکہ این معادہ بہ تصویب رسید، در سال ۲۴۶ پیش از میلاد، نقض شد. چہارده سال، تقسیم شدہ بہ دو دورہٴ ہفت سالہ. نیمہ نخست جنگ است و نیمہ دوم صلح. این چہارده سال با جنگ دوم سوریه آغاز می شود و با جنگ سوم سوریه پایان می یابد. این نوعِ تقارن در تاریخ، ہنگامی برجستہ تر می شود کہ دریابید این تاریخ در آیاتِ پنج تا نہ فصل یازدہم بہ تصویر کشیدہ شدہ است. محور این آیات، و نیز تاریخی کہ آن آیات را محقق ساخت، همان معادہ و نقض آن است.

این با سلطہٴ پاپی از سال ۵۳۸ تا ۱۷۹۸ مطابقت دارد. نزدیک بہ پایانِ آن دورہ، ناپلئون بناپارت با واتیکان وارد پیمانی شد. ناپلئون با استناد بہ نقضِ «معادہٴ تولنتینو» ی ۱۷۹۷ از سوی واتیکان، در سال ۱۷۹۸ ژنرال برتیہ را فرستاد تا پاپ را بہ اسارت گیرد. پاپ در سال ۱۷۹۹ در فرانسہ درگذشت. این دورہٴ ۱،۲۶۰ سالہ در آیاتِ ۳۱-۳۹ بہ تفصیل بیان شدہ است.

تاریخِ آیاتِ ۵-۹ با تاریخِ آیاتِ ۳۱-۳۹ بہ موازات یکدیگر است و در درونِ دانیال ۱۱ دو شاہد را فراہم می آورد. ہر دو خط، نشانہ های نبوی یکسانی را در بر دارند و پویایی میانِ پادشاہانِ جنوب و شمال را آشکار می سازند. ہر دورہ با سہ سال و نیم نمادین شدہ است و با غالب آمدنِ پادشاہِ جنوب، اسیر کردنِ پادشاہِ شمال، و بردنِ او بہ سرزمینِ جنوب بہ پایان می رسد؛ جایی کہ ہر دو پادشاہِ شمال می میرند. در ہر دو مورد، همان گونه کہ متن بیان می کند، پادشاہِ جنوب با غنیمتِ باز می گردد:

او ایشان کے معبودوں کو بھی، ان کے امیروں سمیت، اور اُن کے چاندی اور سونے کے قیمتی برتنوں سمیت، اسیری میں مصر لے جائے گا؛ اور وہ شمال کے بادشاہ سے زیادہ سال تک قائم رہے گا۔ دانی ایل 11:8۔

برای بطلمیوس، این گنجی بود که پیش‌تر به وسیلهٔ پادشاه شمال به یغما رفته بود؛ برای ناپلئون، این ثروت‌های واتیکان بود که غارت شد و به فرانسه برده شد. این دو رشتهٔ شهادت نشان می‌دهد که مرگ پادشاه شمال با فرو افتادن از اسب نمادین شده است. در مکاشفه 17، زنی که بر وحش سوار است، نمایانگر کلیسای کاتولیک است:

پس او مرا در روح به بیابان برد؛ و زنی را دیدم که بر وحشی سرخ‌فام نشسته بود، و آن وحش از نام‌های کفرآمیز آکنده بود و هفت سر و ده شاخ داشت. مکاشفه 17:3.

وحشی که او بر آن سوار است، سازمان ملل متحد است. مکاشفه ۱۷ احیای قدرت او را پس از زخم مهلک سال ۱۷۹۸ توصیف می‌کند. او به عنوان پادشاهی هشتم، سلطنت خود را از سر می‌گیرد، که به صورت نمادین با سوار شدن بر آن وحش نشان داده شده است:

و آن زن که دیدی، آن شهر عظیم است که بر پادشاهان زمین سلطنت می‌کند. مکاشفه 17:18.

زخم مهلک 1798 کی پیش‌نمائی آیات 5-9 میں اُس وقت کی گئی تھی جب شمال کا بادشاہ گھوڑے سے گرا اور مر گیا۔ دانیال 11 کی یہ دو سطریں آیات 41-45 کے ساتھ متوازی چلتی ہیں۔ ریاستہائے متحدہ میں اتوار کے قانون کا نفاذ، جس کی نشان دہی آیت 41 میں کی گئی ہے، وحشی درندے پر پاپائیت کی آخری سواری کا آغاز کرتا ہے—ایک ایسا دور جو ان دو سطروں میں منعکس ہوا ہے۔ جب ایلن واٹس یہ بیان کرتی ہیں کہ دانیال 11 میں پوری ہونے والی ”تاریخ کا بڑا حصہ“ ”دہرایا جائے گا،“ تو آیات 5-9 اور 31-39 آیات 41-45 کے ساتھ ہم آہنگ ہو جاتی ہیں۔

পদ নম্বর চল্লিশি শূধু

از آیه ۳۱ تا ۴۵، تنها آیه ۴۰ بیرون از دورهٔ نبوی سه روز و نیم قرار دارد. این آیه نمایانگر تاریخی یگانه در درون یک سوم پایانی چهل و پنج آیه دانیال است. در آیه ۱۶، تاریخ روم امپراتوری بت‌پرست از خلال چهار فرمانروا آشکار می‌شود—پومپه، ژولیوس سزار، آگوستوس سزار، و تیبریوس سزار. پیروزی آگوستوس در نبرد آکتیوم در سال ۳۱ پیش از میلاد، آغازگر فرمانروایی ۳۶۰ ساله روم امپراتوری بود و «زمان» را در آیه ۲۴ تحقق بخشید:

او به آرامی حتی بر حاصل‌خیزترین نواحی ولایت داخل خواهد شد؛ و آنچه را که پدرانش نکرده‌اند، و نه پدران پدران، او انجام خواهد داد؛ و غنیمت و تاراج و اموال را در میان ایشان پراکنده خواهد ساخت؛ آری، او تدابیر خویش را بر ضد دژهای استوار تا مدتی طرح خواهد کرد. دانیال 11:24.

پس از آکتیوم، روم در سال ۳۰ پیش از میلاد مصر را به یکی از ایالات خود تبدیل کرد. سیصد و شصت سال بعد، در سال ۳۳۰، کنستانتین پایتخت امپراتوری را از روم به قسطنطنیه منتقل کرد. این «زمان» از نظر نبوی با ۱،۲۶۰ سال حاکمیت پاپی و ۷ سال آیات ۵-۹ منطبق است.

از آیت ۱۶، روم امپراتوری بت‌پرست تا آیت ۳۰ سلطه دارد و هم‌پیمانی مکابیان با روم و نیز سلسلهٔ مسیح را در بر می‌گیرد. با این حال، آیات ۱۶-۳۰ با آیات ۳۱-۳۹ و ۴۱-۴۵ هم‌راستا هستند. بنابراین، در سی آیه پایانی دانیال ۱۱، یک خط نبوی پیوسته پدیدار می‌شود—جز در آیت ۴۰، که در آن «زمان آخر» در سال‌های ۱۷۹۸ و ۱۹۸۹ مشخص شده است.

با استثنای جزئی در آیات ۲ و ۳—که در آن هشتمین و آخرین رؤسا به سلطه بر ده پادشاه سازمان ملل متحد منتقل می‌شود—دو آیه نخست با آیه ۴۰ همسو هستند و قانون یکشنبه و انتقال از پادشاهی ششم به هفتم و هشتم را نمایندگی می‌کنند. آیات ۳ و ۴ با آیه ۴۵ و دانیال ۱۲:۱ همسو هستند و برآمدن و سقوط پادشاهی یونان را به تصویر می‌کشند، که با برپایی و زوال پایت در آیات ۴۱ تا دانیال ۱۲:۱ به موازات قرار دارد. هم زن و هم وحشی که او بر آن سوار است، بی‌یآوری به پایان می‌رسند، و بدین‌سان آغاز و پایان دانیال ۱۱ را بیرون از تاریخ آیه ۴۰ چارچوب‌بندی می‌کنند. اسکندر کبیر نماد سازمان ملل متحد است که با فاحشه‌ی صور (پادشاه شمال از آیه ۴۱ به بعد) زنا می‌کند؛ آن دو، هر دو، هم وحشانند و هم اژدها.

آیات نه و ده

آیات ۵ تا ۹ در زمان پایان، یعنی در سال ۱۷۹۸، به انجام می‌رسند، در حالی که آیه ۱۰ سال ۱۹۸۹ را نشان می‌دهد. از این‌رو، فاصله میان آیات ۹ و ۱۰—از ۱۷۹۸ تا ۱۹۸۹—بخش مکشوف آیه ۴۰ را نمایندگی می‌کند و تاریخ پنهان آن را آغاز می‌سازد. برای روشن شدن مطلب: تقریباً هر آیه در دانیال ۱۱ بازتاب حاکمیت پاپی از ۵۳۸ تا ۱۷۹۸ است. آیه ۴۰ دوره ۱۷۹۸ تا قانون یکشنبه در ایالات متحده آمریکا را در بر می‌گیرد. آیات ۶ تا ۹ نمونه‌وار عصر پاپی‌اند، در حالی که آیه ۱۰ فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹ را پیش‌نگری می‌کند. بنابراین، آیات ۱۱ تا ۱۵ بازه زمانی ۱۹۸۹ تا قانون یکشنبه را در بر می‌گیرند، چنان‌که در آیات ۱۶، ۳۱ و ۴۱ نشان داده شده است.

آیه ۴۰ به دو بخش تقسیم می‌شود. بخش نخست، از ۱۷۹۸ تا ۱۹۸۹، با «زمان آخر» آغاز می‌شود و با همان «زمان آخر» به پایان می‌رسد. نیمه دوم در سال ۱۹۸۹ آغاز می‌شود، جایی که نیمه نخست خاتمه می‌یابد. آیات ۱ و ۲ توالی‌ای از رؤسای جمهور را که از ۱۹۸۹ آغاز می‌شود مشخص می‌سازند و با بخش دوم آیه ۴۰ انطباق دارند. آیه ۱۱ آغاز جنگ اوکراین را در سال ۲۰۱۴ نشان می‌دهد، در حالی که آیه ۱۲ پیامدهایی را برجسته می‌سازد که پادشاه جنوب پیروز بر خود وارد می‌آورد. آیه ۱۳ به تحقق نزدیک می‌شود، اما در اینجا خاطرنشان می‌کنیم که آیه ۱۱ در بخش دوم آیه ۴۰ قرار می‌گیرد—پس از ۱۹۸۹، اما پیش از قانون یکشنبه (آیه ۴۱).

آیات ۱۳ تا ۱۵ به نبرد پانیوم در سال ۲۰۰۰ پیش از میلاد اشاره دارند؛ همان سالی که روم مشرک، در پیوند با آن نبرد، نفوذ خود را بر امور بشری آغاز کرد. این رویداد، که بسیار پیش از ورود پومپه به اورشلیم در آیه ۱۶ رخ داد، شواهد تاریخی‌ای فراهم می‌آورد که آیه ۴۱ را به عنوان قانون یکشنبه در ایالات متحده آمریکا شناسایی می‌کند.

هر خط نبوی و تحقق تاریخی آن در دانیال ۱۱، یا در محدوده تاریخ آیه ۴۰ قرار می‌گیرد (از ۱۷۹۸ تا قانون یکشنبه)، یا از آیه ۴۱ تا دانیال ۱۲:۱. از میان ۴۵ آیه، آیات ۱، ۲، ۷-۱۵ و ۴۰—که در مجموع دوازده آیه می‌شوند—هنگامی که «سطر بر سطر» بر هم نهاده شوند، بر خط زمانی آیه ۴۰ منطبق می‌گردند. آیه ۴۰ در سال ۱۹۸۹ به دو بخش تقسیم می‌شود. آیات ۱، ۲ و ۱۰-۱۵ با نیمه دوم آن هم‌راستا هستند. آیات ۱ و ۲ خط پادشاهان را در تاریخ وحش زمین ترسیم می‌کنند، در حالی که آیات ۱۰-۱۵ سه جنگ نیابتی را به تصویر می‌کشند که از سال ۱۹۸۹ تا قانون یکشنبه به وسیله پادشاه شمال (قدرت پاپی) هدایت شده‌اند. این سه جنگ نیابتی با ایالات متحده آغاز می‌شوند که در آیه ۴۰ با عنوان «ارابه‌ها، کشتی‌ها و سواران» شناسایی شده است.

در مقاله بعدی ادامه خواهیم داد.